POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (siódma izba)

z dnia 2 czerwca 2009 r.*

W sprawie T-47/03 DEP

José María Sison, zamieszkały w Utrechcie (Niderlandy), reprezentowany przez adwokatów J. Fermona, A. Comte'a, H. Schultza oraz D. Gürsesa,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Vitsentzatosa oraz M. Bishopa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot wniosek o ustalenie kosztów sądowych podlegających zwrotowi przez Radę na rzecz skarżącego w następstwie wyroku Sądu z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-47/03 Sison przeciwko Radzie, niepublikowanego w Zbiorze,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (siódma izba),

w składzie: N.J. Forwood (sprawozdawca), prezes, D. Šváby i E. Moavero Milanesi, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Stan faktyczny, przebieg postępowania oraz żądania stron

1 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 lutego 2003 r. skarżący J.M. Sison wniósł niniejszą skargę, której zasadniczym przedmiotem jest, po pierwsze, żądanie

stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Rady 2002/974/WE z dnia 12 grudnia 2002 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2002/848/WE (Dz.U. L 337, s. 85) oraz, po drugie, żądanie naprawienia szkody.

2 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie w dniu 28 lutego 2003 r. skarżący złożył wniosek o ustanowienie środków tymczasowych, mający zasadniczo na celu zawieszenie wykonania decyzji 2002/974. Postanowieniem z dnia 15 maja 2003 r. prezes Sądu oddalił wskazany wniosek z uzasadnieniem, iż przesłanka pilnego charakteru sprawy nie została spełniona, równocześnie zastrzegając rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

3 Postanowieniami z dnia 16 lipca i 22 października 2003 r. prezes drugiej izby Sądu dopuścił, po pierwsze, Królestwo Niderlandów oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej jako interwenientów po stronie Rady oraz po drugie, Negotiating Panel of the National Democratic Front of the Philippines, jak również L. Jalandoniego, F. Agcaoilego i C. Ledesmę (zwanych dalej „Negotiating Panel i jego członkami") jako interwenientów po stronie skarżącego.

4 Z uwagi na fakt, iż akt, przeciwko któremu pierwotnie skierowana była skarga, został następnie uchylony i w czasie trwania niniejszego postępowania był wielokrotnie zastępowany kolejnymi aktami, na mocy których jednak wciąż utrzymywano zamrożenie funduszy skarżącego, a także z uwagi na fakt, iż skarżącemu zezwalano na zmianę żądań w taki sposób, by były one skierowane przeciwko wskazanym aktom, Sąd wyrokiem z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-47/03 Sison przeciwko Radzie, niepublikowanym w Zbiorze, zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Sison":

— stwierdził nieważność decyzji Rady 2006/379/WE z dnia 29 maja 2006 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie

szczególnych środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2005/930/WE (Dz.U. L 144, s. 21) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczyła skarżącego;

— oddalił żądanie naprawienia szkody;

— nakazał Radzie pokrycie, poza własnymi kosztami, także kosztów skarżącego, włączając w to koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

5 Pismem z dnia 3 marca 2008 r. skarżący przekazał Radzie szczegółowe dane dotyczące kosztów poniesionych w związku z postępowaniem głównym oraz postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego, których łączna wysokość, zdaniem skarżącego, wyniosła 109 009,35 EUR.

6 Pismem z dnia 4 lipca 2008 r. Rada zakwestionowała zasadność tej kwoty i zaproponowała, iż zapłaci kwotę w wysokości 45 000 EUR z tytułu kosztów podlegających zwrotowi. Na poparcie swojego stanowiska Rada powołała się na postanowienie Sądu z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie T-228/02 DEP Organisation des Modjahedines du Peuple d'Iran przeciwko Radzie, niepublikowane w Zbiorze, zwane dalej „postanowieniem w sprawie OMPI".

7 Pismem z dnia 7 lipca 2008 r. skarżący odmówił zaakceptowania zaproponowanej przez Radę wysokości kosztów i wezwał ją do złożenia „rozsądniejszej" oferty.

8 Pismem z dnia 21 października 2008 r. Rada wyraziła gotowość zapłaty na rzecz skarżącego łącznej kwoty w wysokości 50 000 EUR.

9 Ponieważ strony nie zdołały osiągnąć porozumienia co do wysokości kosztów podlegających zwrotowi, skargą złożoną w sekretariacie w dniu 1 grudnia 2008 r. skarżący przedstawił niniejszy wniosek o ustalenie kosztów zgodnie z art. 92 § 1 regulaminu Sądu.

10 W piśmie złożonym w sekretariacie w dniu 26 stycznia 2009 r. Rada przedstawiła swe uwagi w przedmiocie wskazanego wniosku.

11 Skarżący wnosi do Sądu o zasądzenie od Rady na jego rzecz, po pierwsze, z tytułu wydatków poczynionych w związku z postępowaniem głównym oraz postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego kwoty w wysokości 109 009,35 EUR, powiększonej o odsetki za opóźnienie w wysokości 7% rocznie, należne od dnia 3 marca 2008 r. do dnia całkowitej zapłaty oraz, po drugie, z tytułu wydatków poczynionych w związku z niniejszym postępowaniem, kwoty w wysokości 2000 EUR.

12 Rada wnosi do Sądu o ustalenie całkowitej wysokości kosztów podlegających zwrotowi na kwotę nie większą niż 30 300 EUR.

Co do prawa

Argumenty stron

13 Skarżący odsyła, z jednej strony, do swego pisma z dnia 3 marca 2008 r. skierowanego do Rady, do którego załączony został szczegółowy wykaz ogółu poczynionych przezeń wydatków, włączając w to wynagrodzenia adwokatów oraz koszty maszynopisania, kserokopii, podróży, listów, faksów i rozmów telefonicznych. Skarżący twierdzi, iż wszystkie te koszty były niezbędne dla obrony jego praw oraz że zostały one obliczone w sposób bardzo rozsądny. Rada nie zgłosiła zresztą żadnego sprzeciwu w tym względzie.

14 Skarżący odsyła, z drugiej strony, do swego pisma z dnia 7 lipca 2008 r. skierowanego do Rady, w którym wykazano istnienie szeregu różnic pomiędzy niniejszą sprawą a tą, w której wydano postanowienie OMPI (zwanej dalej „sprawą OMPI").

15 Po pierwsze, całkowitą wartość kosztów podlegających zwrotowi w sprawie OMPI Sąd ocenił nie na 40 000 EUR, ale na 50 000 EUR, jednakże Rada została obciążona jedynie czterema piątymi tej kwoty. Tymczasem w niniejszej sprawie Rada zostałaby obciążona całością kosztów.

16 Po drugie, w sprawie OMPI Sąd ex aequo et bono ocenił wysokość różnych kosztów i wydatków na kwotę 2500 EUR w sytuacji, gdy nie był dostępny szczegółowy wykaz tych kosztów i wydatków. Tymczasem w niniejszej sprawie skarżący w należyty sposób uzasadnił szczegółowe dane dotyczące kosztów w kwocie 11 509,35 EUR, których żąda z tego tytułu.

17 Po trzecie, koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych w niniejszej sprawie wynoszą 7500 EUR, nie zaś 5000 EUR, jak zaproponowała to Rada.

18 Po czwarte, w niniejszej sprawie niezbędna była współpraca z adwokatami z Filipin w szczególności w celu zgromadzenia dowodów niezbędnych dla obrony praw skarżącego.

19 Po piąte, w sprawie OMPI interwenientem było jedynie Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, podczas gdy w niniejszej sprawie interwenientem jest nie tylko to państwo członkowskie, ale także Królestwo Niderlandów oraz Negotiating Panel i jego członkowie. Co więcej, ci dwaj ostatni interwenienci brali niezwykle czynny udział w postępowaniu.

20 Po szóste wreszcie, w sprawie OMPI Sąd wskazał (w pkt 66 swego postanowienia), iż skarga liczyła zaledwie 19 stron, przy czym na ponad połowę tej objętości składały się rozważania całkowicie nieistotne. Krytyka ta nie dotyczy niniejszej sprawy, w której przedstawiono ponadto odmienną linię argumentacji.

21 Skarżący w każdym razie podnosi, że w braku wszelkiej konkretnej krytyki szczegółowego wykazu poczynionych przezeń wydatków nie można przyjąć analogii pomiędzy niniejszą sprawą a sprawą OMPI jako argumentu rozstrzygającego.

22 Skarżący jest ponadto zdania, iż Sąd powinien nakazać Radzie zapłatę na jego rzecz odsetek za opóźnienie w wysokości 7% rocznie, należnych za okres od dnia 3 marca 2008 r. aż do całkowitej zapłaty.

23 Na koniec skarżący twierdzi, iż niniejszy wniosek stanowi konsekwencję nierozsądnego podejścia przyjętego przez Radę, którego skutkiem są dodatkowe koszty, dające się oszacować ex aequo et bono na kwotę 2000 EUR.

24 Rada podnosi, iż wysokość kosztów, których zwrotu domaga się skarżący, jest nadmierna zważywszy na koszty, których zwrot został przyznany przez Sąd w sprawie OMPI.

25 Rada nie zgadza się w szczególności z istnieniem wskazanych przez skarżącego różnic pomiędzy niniejszą sprawą a sprawą OMPI, twierdząc, że wbrew temu, co twierdzi skarżący, w postępowaniu głównym adwokaci skarżącego obiektywnie zmuszeni byli świadczyć pracę w takim samym nakładzie co adwokaci strony skarżącej w sprawie OMPI. Gdy chodzi zaś o postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych, Rada jest zdania, że argumenty podniesione w tym postępowaniu oraz w postępowaniu głównym powtarzały się w istotnym zakresie. W konsekwencji koszty związane z postępowaniem w sprawie środków tymczasowych były względnie niewielkie i nie powinny one przekraczać kwoty 5000 EUR.

26 Jeśli chodzi o stawkę wynagrodzenia adwokatów mającą zastosowanie w niniejszej sprawie, Rada wskazuje, iż adwokaci skarżącego w rzeczywistości wynagradzani byli według stawki w wysokości 150 EUR za godzinę. Zdaniem Rady, in casu należy wziąć pod uwagę tę właśnie stawkę, nie zaś stawkę w wysokości 250 EUR za godzinę, która została uznana za rozsądną w sprawie OMPI.

27 Odnosząc się wreszcie do różnych kosztów i wydatków, Rada podnosi, iż ich wysokość nie powinna przekraczać kwoty 2500 EUR ustalonej przez Sąd w sprawie OMPI.

28 Mając powyższe na względzie, Rada jest zdania, iż całkowita wysokość kosztów podlegających zwrotowi powinna zostać w niniejszej sprawie ustalona na 30 300 EUR zgodnie z następującym obliczeniem:

— postępowanie główne: (190 godzin x 150 EUR = 28 500 EUR) – 1/5 = 22 800 EUR;

— postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych: 5000 EUR;

— różne koszty i wydatki: 2500 EUR.

Ocena Sądu

29 Zgodnie z przepisem art. 92 § 1 regulaminu:

„W razie sporu dotyczącego kosztów podlegających zwrotowi Sąd, na wniosek zainteresowanej strony i po wysłuchaniu uwag strony przeciwnej, wydaje postanowienie niepodlegające zaskarżeniu".

30 Zgodnie z przepisem art. 91 lit. b) regulaminu za koszty podlegające zwrotowi uważa się „niezbędne wydatki poczynione przez strony w związku z postępowaniem, w szczególności koszty podróży i pobytu, a także wynagrodzenia pełnomocników, doradców, adwokatów lub radców prawnych". Z przepisu tego wynika, że koszty podlegające zwrotowi obejmują wyłącznie, po pierwsze, koszty poniesione w związku z postępowaniem przed Sądem oraz po drugie koszty, które były w tym celu niezbędne (zob. postanowienie Sądu z dnia 28 czerwca 2004 r. w sprawie T-342/99 DEP Airtours przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1785, pkt 13 i przytoczone tam orzecznictwo).

31 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sąd wspólnotowy nie jest uprawniony do ustalania wysokości wynagrodzenia należnego adwokatowi od reprezentowanej przezeń strony postępowania, może on jednak określić wysokość kwoty, do której wynagrodzenie to będzie mogło zostać odzyskane od strony obciążonej kosztami postępowania. Orzekając w przedmiocie wniosku o ustalenie kosztów postępowania, Sąd nie bierze pod uwagę ani krajowej taryfy określającej wynagrodzenia adwokatów, ani ewentualnej umowy zawartej w tym zakresie między zainteresowaną stroną a jej pełnomocnikami lub doradcami (zob. ww. postanowienie w sprawie Airtours przeciwko Komisji, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że w braku przepisów wspólnotowych o charakterze taryfowym, które miałyby zastosowanie, Sąd winien dokonać swobodnej oceny danych zebranych w sprawie, mając na uwadze przedmiot i charakter sporu, jego wagę z punktu widzenia prawa wspólnotowego, jak również zawiłość sprawy, nakład pracy, jakiej wymagało postępowanie sporne od uczestniczących w nim pełnomocników lub doradców skarżącego, oraz interesy ekonomiczne, jakie strony miały w tym sporze (zob. ww. postanowienie w sprawie Airtours przeciwko Komisji, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 Ustalenia wysokości kosztów podlegających zwrotowi w niniejszej sprawie należy dokonać w oparciu o powyższe okoliczności.

34 W tym względzie należy przede wszystkim stwierdzić, iż pomiędzy niniejszą sprawą a sprawą OMPI występuje ścisła analogia w zakresie interesu ekonomicznego, z jakim dla skarżących w tych sprawach wiązały się oba te spory (postanowienie w sprawie OMPI, pkt 51), jak również w odniesieniu do przedmiotu i charakteru tych sporów, ich wagi z punktu widzenia prawa wspólnotowego, a także zawiłości obu tych spraw (postanowienie w sprawie OMPI, pkt 52, 53, 55, 58). Ponadto Sąd rozstrzygnął bardzo wiele takich samych zagadnień prawnych w uzasadnieniu wyroku w sprawie Sison oraz w uzasadnieniu wyroku Sądu z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie T-228/02 Organisation des Modjahedines du Peuple d'Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4665, wydanego w sprawie OMPI. Skarżący nie mógł się jednakże powołać na precedens wynikający z tego ostatniego wyroku, który został wydany niemal sześć miesięcy po tym, jak odbyła się rozprawa w niniejszej sprawie.

35 Wydaje się więc właściwe, by potraktować wskazaną sprawę OMPI jako punkt odniesienia dla potrzeb ustalenia wysokości kosztów podlegających zwrotowi w niniejszej sprawie.

36 Gdy chodzi o nakład pracy, jakiego wymagało postępowanie sporne od uczestniczących w nim doradców skarżącego, ze szczegółowego wykazu wydatków dołączonego do pisma skarżącego z dnia 3 marca 2008 r. skierowanego do Rady wynika, iż całkowita liczba godzin pracy, w odniesieniu do których skarżący domaga się zwrotu kosztów, wynosi 650 godzin, objętych jednolitą stawką wynagrodzenia w wysokości 150 EUR za godzinę (533 godziny pracy adwokatów oraz 97 godzin porad udzielonych przez filipińskich adwokatów skarżącego).

37 Nawet jeśli wskazana ilość godzin pracy wydaje się należycie uzasadniona z księgowego punktu widzenia, to jednak sąd wspólnotowy ma obowiązek uwzględnienia przede wszystkim całkowitej liczby godzin pracy, które mogą wydawać się obiektywnie niezbędne z punktu widzenia postępowania spornego, i to niezależnie od liczby adwokatów, pomiędzy których można było podzielić świadczenie wykonanych w danej sprawie usług (zob. postanowienie w sprawie OMPI, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

38 Należy w tym względzie przypomnieć, iż precedensowy charakter oraz waga podniesionych w danej sprawie zagadnień prawnych, a także wiążący się z nią interes ekonomiczny stanowią uzasadnienie dla znaczącego nakładu pracy poświęconego sprawie przez adwokatów skarżącego (postanowienie w sprawie OMPI, pkt 60).

39 Niemniej, w świetle przedstawionych przez strony wyjaśnień, Sąd nie może uznać kosztu w wysokości 97 500 EUR, odpowiadającego wykazanemu nakładowi pracy adwokatów wynoszącemu 650 godzin, za obiektywnie niezbędny w związku z postępowaniem, które się przed nim toczyło.

40 Po pierwsze, nawet jeśli z powyższych rozważań wynika, iż niniejsza sprawa rzeczywiście mogła wymagać od adwokatów skarżącego znaczącego nakładu pracy, to jednak całkowita liczba godzin pracy, za którą skarżący domaga się zwrotu kosztów, wydaje się prima facie bardzo wysoka, zważywszy na nakład pracy, jaki uznano za odpowiedni w sprawie OMPI.

41 W istocie, w postanowieniu w sprawie OMPI (pkt 70), dla potrzeb obliczenia wysokości niezbędnych wynagrodzeń pokrytych przez stronę skarżącą w związku z postępowaniem Sąd przyjął, iż w sprawie tej obiektywnie uzasadniony był nakład pracy wykonywanej przez doświadczonego adwokata wynoszący 150 godzin na etapie procedury pisemnej, przy stawce wynagrodzenia w wysokości 250 EUR za godzinę, oraz, na etapie procedury ustnej, nakład pracy wynoszący 40 godzin wykonywanej przez takiego samego adwokata.

42 Należy także wskazać, iż powyższy nakład pracy w wysokości 190 godzin odnosił się do całości skargi, włączając w to żądanie stwierdzenia nieważności wspólnego stanowiska

oraz żądanie naprawienia szkody, przy czym oba te żądania zostały odrzucone, wobec czego Rada zobowiązana została jedynie do pokrycia czterech piątych kosztów poniesionych przez stronę skarżącą.

43 Po drugie, różnice pomiędzy niniejszą sprawą a sprawą OMPI, na jakie powołuje się skarżący, nie są tego rodzaju, by spowodować w niniejszej sprawie znacząco odmienną ocenę Sądu.

44 Gdy chodzi, po pierwsze, o dodatkowy nakład pracy, jakiego w niniejszej sprawie wymagało postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego, oszacowanie go przez skarżącego na 50 godzin pracy (odpowiadające dodatkowemu wynagrodzeniu w wysokości 7500 EUR) wydaje się wygórowane, zważywszy na fakt, iż argumenty podniesione w tym postępowaniu oraz w postępowaniu głównym powtarzały się w istotnym zakresie, na co wskazała Rada i co znajduje potwierdzenie w porównaniu treści odnośnych skarg.

45 Gdy chodzi, po drugie, o fakt, iż w niniejszej sprawie skarżący zmuszony był korzystać z usług adwokatów zagranicznych, w tym wypadku — filipińskich, Rada trafnie podnosi, że w sprawie OMPI strona skarżąca również zmuszona była korzystać z usług adwokatów angielskich w celu odniesienia się do postępowania toczącego się przeciwko OMPI w Zjednoczonym Królestwie.

46 Gdy chodzi, po trzecie, o większą ilość interwenientów występujących w niniejszej sprawie oraz o ich aktywny udział w postępowaniu, Rada również słusznie podkreśla, iż z jednej strony skarżący odpowiedział na uwagi przedłożone przez Niderlandy i Zjednoczone Królestwo za pomocą tych samych skrótowych uwag pisemnych, w których podniósł te same argumenty, oraz, z drugiej strony, iż w uwagach tych ograniczył się do zaaprobowania interwencji zgłoszonej po jego stronie przez Negotiating Panel i jego członków.

47 Gdy chodzi, po czwarte, o różnice o charakterze ilościowym, a nawet jakościowym, pomiędzy pismami procesowymi skarżącego w niniejszej sprawie a pismami procesowymi strony skarżącej w sprawie OMPI (zob. w tym względzie postanowienie w sprawie OMPI, pkt 66), prawdą jest, iż skarga wszczynająca postępowanie w niniejszej sprawie była obszerniejsza niż skarga wszczynająca postępowanie w sprawie OMPI. Niemniej jednak pozostałe pisma procesowe były porównywalnej długości i zawierały porównywalną treść, a ponadto w obu sprawach wystąpiły analogiczne kwestie incydentalne, zarówno w toku procedury pisemnej, jak i ustnej.

48 Po trzecie, choć prawdą jest, iż stawka wynagrodzenia w wysokości 150 EUR za godzinę, której zastosowania domaga się skarżący, wydaje się bardzo rozsądna w porównaniu ze stawkami w wysokości 200, 300 oraz 500 EUR, których zastosowania żądała strona skarżąca w sprawie OMPI (postanowienie w sprawie OMPI, pkt 64), niemniej jednak taka stawka wynagrodzenia może zostać uznana za właściwą w odniesieniu do usług świadczonych przez kompetentnego i doświadczonego profesjonalistę, zdolnego do efektywnej i szybkiej pracy. Wskazana różnica w wysokości stawek wynagrodzenia zostanie jednakże wzięta pod uwagę przy ocenie, ile godzin pracy łącznie było niezbędne w niniejszej sprawie w związku z postępowaniem spornym.

49 Zważywszy na całość powyższych rozważań, dla potrzeb obliczenia wysokości niezbędnego wynagrodzenia wypłaconego przez skarżącego w związku z postępowaniem głównym oraz postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego, należy przyjąć, iż z punktu widzenia sporu na etapie procedury pisemnej obiektywnie konieczny był nakład pracy doświadczonego adwokata w wymiarze 160 godzin, a przyjmując stawkę wynagrodzenia w wysokości 150 EUR za godzinę, która rzeczywiście miała zastosowanie oraz in casu została uznana przez Sąd za odpowiednią, wynagrodzenie z tego tytułu należy oszacować na 24 000 EUR (150 pomnożone przez 160). Ponadto można uznać, iż na etapie procedury ustnej dla potrzeb sporu obiektywnie niezbędny był nakład pracy takiego samego adwokata w wymiarze 50 godzin, a wynagrodzenie z tego tytułu należy wobec tego oszacować na 7500 EUR.

50 Do powyższych kwot dodać należy kwotę różnych kosztów i wydatków, w odniesieniu do której Rada jest zdania, iż nie powinna ona przekraczać ustalonej ex aequo et bono przez Sąd w sprawie OMPI wysokości 2500 EUR; tymczasem w świetle dokładnego wykazu dołączonego do pisma skarżącego z dnia 3 marca 2008 r. kwota ta wynosi 11 509,35 EUR.

51 W tym względzie Sąd stoi na stanowisku, iż należy dopuścić, w charakterze wydatków podlegających zwrotowi, całość kosztów maszynopisania, kserokopii, listów, faksów i rozmów telefonicznych, ponieważ wydaje się, iż zostały one należycie uzasadnione w treści wskazanego wykazu oraz że zostały one w sposób rozsądny oszacowane.

52 Z drugiej jednak strony od kosztów podróży należy odliczyć koszty odnoszące się do dziewięciu podróży adwokatów skarżącego z Brukseli do Utrechtu na kwotę 1620 EUR, koszty odnoszące się do dwóch podróży skarżącego z Utrechtu do Luksemburga na kwotę 760 EUR oraz koszty odnoszące się do jednej podróży adwokatów skarżącego z Brukseli do Luksemburga na kwotę 218 EUR. Co do zasady nie mogą bowiem zostać uznane za niezbędne w związku z postępowaniem koszty podróży poniesione przez adwokata w celu spotkania się ze swym klientem osobiście w miejscu zamieszkania klienta (zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 15 marca 1994 r. w sprawie C-107/91 DEP ENU przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 23) ani koszty poniesione przez skarżącego w celu jego osobistego stawiennictwa na rozprawie w Luksemburgu w wypadkach, gdy Sąd nie zobowiązał go do takiego stawiennictwa ani też gdy konieczność stawiennictwa nie wynikała z okoliczności sprawy (zob. podobnie postanowienia Trybunału: z dnia 17 września 1981 r. w sprawie 24/79 DEP Oberthür przeciwko Komisji, Rec. s. 2229, pkt 2, 3; z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie C-137/92 DEP Hüls przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 21, 22; postanowienie Sądu z dnia 8 lipca 1998 r. w sprawie T-85/94 DEP i T-85/94 OP-DEP Branco przeciwko Komisji, Rec. s. II-2667), ani też koszty poniesione przez adwokata strony po zamknięciu procedury ustnej, w szczególności w celu osobistego stawiennictwa na ogłoszeniu wyroku Sądu w Luksemburgu (zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 6 stycznia 2004 r. w sprawie C-104/89 DEP Mulder i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. I-1, pkt 48–50).

53 W konsekwencji łączna suma różnych kosztów i wydatków podlegających zwrotowi wynosi 8911,35 EUR.

54 W świetle powyższych rozważań należy uznać za słuszne ustalenie wysokości wydatków podlegających zwrotowi na kwotę 41 000 EUR.

55 Zważywszy na fakt, iż przy ustalaniu powyższej kwoty uwzględniono wszelkie okoliczności rozpoznawanej sprawy według stanu na chwilę ogłoszenia niniejszego postanowienia, nie ma potrzeby odrębnego orzekania w przedmiocie kosztów poniesionych w związku z niniejszym postępowaniem (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Mulder i in. przeciwko Radzie i Komisji, pkt 87), ani też w przedmiocie żądania zapłaty odsetek za zwłokę (ww. postanowienie Trybunału w sprawie ENU przeciwko Komisji, pkt 26; postanowienie Trybunału z dnia 6 listopada 1996 r. w sprawie C-220/91 P-DEP Preussag Stahl przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 11; postanowienie Sądu z dnia 10 lutego 2009 r. w sprawie T-58/05 DEP Centeno Mediavilla i in. przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 43).

56 Zważywszy zresztą na jego wynik, nie ma potrzeby zwiększania wysokości kosztów podlegających zwrotowi poprzez dodawanie do nich kwoty odnoszącej się do niniejszego postępowania w przedmiocie ustalenia kosztów (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Mulder i in. przeciwko Radzie i Komisji, pkt 88).

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

postanawia, co następuje:

Łączna wysokość kosztów podlegających zwrotowi przez Radę Unii Europejskiej na rzecz Joségo Maríi Sisona zostaje ustalona na kwotę 41 000 EUR.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 2 czerwca 2009 r.

Sekretarz — Prezes

E. Coulon — N.J. Forwood